

Habakuk 3:2

HEERE, toen ik Uw tijding hoorde, heb ik gevreesd. (...) Denk in Uw toorn aan ontferming!

Bidden. Dat vinden we niet alleen moeilijk, het is ook bepaald niet eenvoudig. En toch is er geen ding in het christenleven dat ons zo dierbaar is. Toch is er geen machtiger wapen voor een christen dan het gebed. Het is ook gratis. Het is ook altijd en overal mogelijk. Dat wij met onze eigen stem beginnen te spreken tot de drie-enige God. Hij, Die Zijn oor neigt als wij tot Hem spreken. Hij Die nimmer ons gebed gehoor ontzegt.

In de Bijbel treffen we nogal wat gebeden aan. De Heilige Geest laat ons omringen door een wolk van getuigen. Gebedsgetuigen. Habakuk is er zo een. We horen hem vaak bidden in dat kleine boekje. We krijgen niet alleen maar zijn buitenkant te zien. We krijgen ook een blik in zijn innerlijke leven. Dat is hoe de Heere het wil. Want als wij voorrang geven aan ons uiterlijke leven, zal ons innerlijke leven verschralen. Donker en eng wordt het dan. Als we ons innerlijke leven niet het belangrijkste vinden, worden we schijnheilig.

Habakuk heeft zich moegestreden in het gebed. 'HEERE, hoelang roep ik om hulp en luistert U niet?' (Hab. 1:2) Een klacht van de profeet, ten einde raad. Hoelang? Tot overmaat van ramp beantwoordt de HEERE dat gebed met een strafgericht. Habakuk is verbijsterd. De HEERE laat het gruwelijke volk van de Chaldeeën opstaan waardoor Hij Zijn toorn gaat uitoefenen. Habakuk schrompelt ervan ineen. Terwijl hij aan het bidden is.

HEERE, toen ik Uw tijding hoorde, heb ik gevreesd. Is dat niet eerlijk van deze kleine profeet? Dat hij klein wordt voor het oordeel van God, en dat ook eerlijk tegen de HEERE zegt. Eerlijk zijn tegen Hem. Is dat niet wat bidden is? Dat wij ons oprecht kunnen verbazen over wat God doet. Of ons verbazen over wat Hij laat. Zelfs bang zijn om wat Hij doet en gaat doen. Bang zijn om wat Hij laat en loslaat. In je eigen leven ook. Verbaasd en bevreesd om wat God doet en laat. Bidden is in de diepten van God geworpen worden. En daar wordt het gebed van Habakuk geboren. Een ongelooflijk diep gebed.

Denk in Uw toorn aan ontferming. Habakuk moet de toorn van God erkennen. Hij ziet ook in waarom. Want de wet verliest zijn kracht en het recht komt verdraaid tevoorschijn (Hab. 1:4). Niets is zo lijnrecht tegen de bedoelingen van de Schepper in. Het goede kwaad noemen. Het kwade goed. Het recht komt verdraaid in het openbaar. Dat is iets verschrikkelijks. We zitten er soms middenin. In het onrecht, in de modder die de goede bedoelingen van onze Schepper ondermijnen. Habakuk staat in die modder. God neemt zonde en kwaad volstrekt serieus. Hij ziet niets ervan door de vingers. Hij is immers God. Habakuk leert God in Zijn toorn kénnen.

Maar Habakuk bidt om iets anders. Toorn is uiteindelijk wezensvreemd aan God. God is geen toorn. God is een God van ontferming. God is liefde. Zo heeft Habakuk Hem leren kennen. In Zijn werk, in Zijn daden. Maar die ontferming lijkt nu mijlenver verwijderd. Zo kan dat zijn. Dat je niet verzekerd bent van Gods genadige ontferming. Omdat je het kwijtraakt. Omdat je afdwaalt. Omdat je leeft in zonde. Omdat je God niet begrijpt. Omdat je ziek bent. Of om wat voor reden dan ook. Maar één ding is helder: je proeft en smaakt de goedheid van de HEERE niet. Hij lijkt zo ver weg. En toch is Hij nabij, want de ziel van Habakuk zucht tot Hem. Denk aan Uw ontferming.

Toch bidt Habakuk. *Denk in Uw toorn aan ontferming*. Dat gebed is verhoord. Volmaakt verhoord. Hij heeft gedacht aan Zijn ontferming. Zijn trouw aan deze gelovige Israëliet nooit gekrenkt. Want op dat kleine stukje aarde kruisen toorn en ontferming elkaar. Er wordt geruild op Golgotha. Er wordt iemand genageld aan een kruis. Al het kromme slaat God recht. Al het verdraaide komt hier weer zuiver tevoorschijn. Genade door recht. De toorn komt neer op Zijn Zoon. Aan het kruis breekt het Vaderhart van ontferming voor u open. In Zijn Zoon Jezus Christus. God lijkt voor ons zo ver weg. Maar bij Jezus blijkt Hij ver weg. En zo is Hij ons nabij. Genade.

Daarom bidden. Omdat wij mogen gaan tot een ontfermende God. Omdat wij vertrouwelijk mogen omgaan met een ontzagwekkende God. Omdat wij in het gebed Zijn wonderbare ontferming ons mogen toe-eigenen. Omdat wij in ons spreken tot Hem het geschenk met die oneindig hoge prijs mogen ontvangen. Omdat wij de barmhartige Vader in onze Heere Jezus Christus mogen aanroepen. Tot Hem mogen wij zuchten. Tot Hem vluchten wij. Tot een God van ontferming.

Ds. A. van der Werf